

Arrest

nr. 166 106 van 20 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Liedekerke, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Liedekerke van 6 januari 2016 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 juni 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10, § 1, 4° en 12*bis*, § 1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), als echtgenoot van een Kameroense onderdane met verblijfsrecht in België.

1.2 Op 6 januari 2016 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Liedekerke (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15*ter*). Dit is de bestreden beslissing, die op 6 januari 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Gelet op artikel 12 bis, §§ 3, 3bis of 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, § 1, derde lid of artikel 26/1, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam: N(...) N(...)

Voorna(a)m(en): C(...) D(...)

Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Verblijvende te / verklaart te

verblijven te: (...)

heeft zich op 08 juni 2015. (dag/maand/jaar) aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk:

- *Betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten: het nationaal paspoort is vervallen sedert 18/11/2015. Het is aan betrokkene om zijn dossier te actualiseren (arrest Raad van State d.d. 12/03/2013). Hij heeft echter geen bewijs van verlenging van het paspoort bezorgd.*
- *Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis, §2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde bewijzen voor: Een bewijs aansluiting ziektekostenverzekering van de persoon die vervoegd wordt en de andere gezinsleden (art. 10§2 tweede lid van de wet) Een afdoende bewijs van goed gedrag en zeden: het voorgelegde document is niet gelegaliseerd (...)*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10 en 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“A. ALGEMEEN

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag tot een verblijf voor meer dan drie maanden, conform de artikelen 10, §1, 4° en 12bis, §1, 3° Vreemdelingenwet, niet in overweging wordt genomen door de stad Liedekerke en daarom niet wordt overgemaakt aan de Minister of zijn gemachtigde.

Volgens de bestreden beslissing zou verzoeker “niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3, en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” hebben overgemaakt. In de bestreden beslissing worden er in concreto drie elementen aangehaald:

- *Verzoeker is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten: het nationaal paspoort is vervallen sedert 18/11/2015 (punt B, infra);*

- Een bewijs aansluiting ziektekostenverzekering van de persoon die vervoegd wordt en de andere gezinsleden zou niet zijn overgemaakt (punt C, infra);
- Het bewijs van goed gedrag en zeden zou niet gelegaliseerd zijn (punt D, infra).

B. HET PASPOORT VAN VERZOEKER

2.

Artikel 12bis, §1, 3° Vreemdelingenwet stelt dat (...)

Conform dit wetsartikel, waarop de aanvraag tot verblijf van verzoeker expliciet werd gestoeld, is het noodzakelijk dat de vreemdeling het bewijs van zijn identiteit voorbrengt.

Bij zijn aanvraag werd er door de verzoekende partij hierom een kopie gevoegd van zijn paspoort (het bewijs van zijn identiteit). De identiteit van verzoeker wordt aldus bewezen.

Verzoeker heeft bijgevolg weldegelijk de documenten zoals "bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3, en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" gevoegd bij zijn aanvraag.

De bestreden beslissing faalt hierom naar recht.

Aangezien het bewijs van de identiteit van verzoeker werd bijgebracht en hierom de documenten zoals vereist door de artikelen 10, §§ 1 tot 3, en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bijbrengt, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Ten overvloede, wijst de verzoekende partij erop dat de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (BS 4 juli 2007) het betoog van de verzoekende partij bevestigt: (...)

Het vereiste document werd door de verzoekende partij bijgevoegd.

De bestreden beslissing kan daarom niet rechtsgeldig voorhouden dat de vereiste documenten bij de aanvraag zouden ontbreken.

Door de verzoekende partij wordt daarom verzocht de bestreden beslissing te vernietigen.

3.

In aanvulling van het voorgaande, wijst verzoeker erop dat hij bovendien op 8 juni 2015 het bewijs van een volkomen geldig paspoort heeft voorgelegd. Het is slechts door het langdurig talmen van de verwerende partij dat de geldigheidsduur van het paspoort verstreken is.

Door de verzoekende partij werd op 8 juni 2015 een aanvraag ingediend om te worden toegelaten tot een verblijf voor meer dan drie maanden conform de artikelen 10, §1, 4° en 12bis, §1, 3° Vreemdelingenwet. Door de stad Liedekerke werd evenwel pas op 6 januari 2016 de beslissing genomen tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot toelating van verblijf (bijlage 15ter).

De stad Liedekerke heeft kennelijk zeven maanden nodig gehad om tot de vaststelling te komen dat een aantal documenten niet bij de aanvraag gevoegd zouden zijn.

De stad Liedekerke heeft de situatie die zij aankaart zelf in de hand gewerkt door het onnodig lang talmen om de aanvraag te beoordelen naar zijn volledigheid.

Het bestuur dient nochtans steeds een redelijke termijn in acht te nemen. De redelijke termijnvereiste is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Deze op de overheid rustende verplichting houdt in dat zij een bij haar ingediende aanvraag tijdig, met bekwaame spoed behandelt (W. LAMBRECHTS, "Het zorgvuldigheidsbeginsel", in Algemene Beginselen van behoorlijk bestuur, 44, nr. 20).

Dit is in casu geenszins het geval. Het kan niet worden voorgehouden dat de stad Liedekerke met de bekwame spoed heeft gehandeld door zeven maanden te wachten met het nakijken van de documenten.

Wanneer de redelijke termijn niet wordt gerespecteerd, leidt dit tot bevoegdheidsverlies.

De stad Liedekerke kan derhalve, door het overschrijden van de redelijke termijn, de bestreden beslissing tot niet-inoverwegingneming niet langer rechtsgeldig nemen door te stellen dat de geldigheidsduur van het paspoort van verzoeker verstreken is.

Bovendien handelt de verwerende partij onredelijk en onzorgvuldig door dermate lang te talmen dat het paspoort van verzoeker verstreken is.

Ook hierom dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

C. BEWIJS AANSLUITING ZIEKTEKOSTENVERZEKERING

4.

Door de verzoekende partij werd op 8 juni 2015 een aanvraag ingediend om te worden toegelaten tot een verblijf voor meer dan drie maanden conform de artikelen 10, §1, 4° en 12bis, §1, 3° Vreemdelingenwet.

Onder stuk 11 (zie de inventaris van de stukken zoals gevoegd bij de aanvraag) werd er door verzoeker de bewijsstukken voorgebracht van de aansluiting bij de CM, geldig voor verzoeker en zijn gezin.

De stelling van de verwerende partij mist daarom feitelijke grondslag en dient hierom, ondergeschikt aan bovenstaande uiteenzetting, te worden vernietigd.

D. HET BEWIJS VAN GOED GEDRAG EN ZEDEN

5.

Door de verzoekende partij werd op 8 juni 2015 een aanvraag ingediend om te worden toegelaten tot een verblijf voor meer dan drie maanden conform de artikelen 10, §1, 4° en 12bis, §1, 3° Vreemdelingenwet.

Onder stuk 13 (zie de inventaris van de stukken zoals gevoegd bij de aanvraag) werd er door verzoeker het bewijs van goed gedrag en zeden bijgevoegd waaruit blijkt dat verzoeker niet gekend is voor strafrechtelijke feiten.

Dit document, waaruit het bewijs van goed gedrag en zeden blijkt, voldoet aan de wettelijke vereisten.

Ook hierom dient, ondergeschikt aan bovenstaande uiteenzetting, de bestreden beslissing te worden vernietigd.

E. TOT SLOT: DE RECHTSGRONDSLAG VAN DE BESTREDEN BESLISSING

6.

Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing enkel bovenvermelde rechtsgronden ("de artikelen 10, §§ 1 tot 3, en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen") inroept.

Gelet op de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, baseert verzoeker zich hierom op deze artikelen om het betoog van de verwerende partij op haar rechtsgeldigheid te beoordelen.

Het kan niet worden aanvaard dat de verwerende partij gedurende de procedure nog andere rechtsgronden zou inroepen, aangezien dit aan a-posteriori-motivering zou betreffen. Een degelijke a-posteriori motivering kan niet in aanmerking worden genomen in het kader van het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verleende wettigheidstoezicht."

3.1.2 *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanvraag van de verzoekende partij voor een toelating tot verblijf niet in overweging werd genomen, daar de verzoekende partij heeft nagelaten de volgende drie documenten neer te leggen: de nodige binnenkomstdocumenten, een “*bewijs aansluiting ziektekostenverzekering*” van de persoon die vervoegd wordt en de andere gezinsleden en een afdoende bewijs van goed gedrag en zeden. De verzoekende partij ontwikkelt in haar verzoekschrift ten aanzien van elk van deze documenten een betoog.

Uit dit betoog blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat kan worden aangenomen dat zij een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Tevens voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat de relevante onderdelen van artikel 10 van de vreemdelingenwet – bepaling waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert – luiden als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(....)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(....)

§ 2. (...)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Het *in casu* tevens relevante artikel 12bis, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2, eerste lid, werden geleverd, in het bezit gesteld van een ontvangsbewijs van de aanvraag. Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde op de hoogte van de aanvraag en levert hem onmiddellijk een kopie ervan.”

Het in voormelde bepaling aangehaalde artikel 12bis, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.”

In het onderdeel C. van het eerste middel, dat betrekking heeft op het “bewijs aansluiting ziektekostenverzekering”, stelt de verzoekende partij dat zij onder stuk 11 in de inventaris van stukken van haar aanvraag bewijsstukken heeft voorgebracht van de aansluiting bij “de CM”, geldig voor de verzoekende partij en haar gezin.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing met betrekking tot dit “bewijs aansluiting ziektekostenverzekering” met verwijzing naar artikel 10, § 2, tweede lid en artikel 12bis, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt aangegeven dat de verzoekende partij geen zulk bewijs van de persoon die vervoegd wordt en de andere gezinsleden heeft voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij als stuk 11 bij haar aanvraag inderdaad een “attest CM” heeft neergelegd, maar dit attest heeft slechts betrekking op haarzelf. Zoals uit het hoger geciteerde voormeld artikel 10, § 2, tweede lid blijkt, dient echter het bewijs te worden aangebracht dat “de vreemdeling die vervoegd wordt” – *in casu* de echtgenote van de verzoekende partij – “over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt”. Het betrokken stuk 11 waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, maakt echter geen melding van deze echtgenote. Wat de andere in het kader van de aanvraag voorgelegde stukken betreft, laat de verzoekende partij na aan te geven op welke manier één of meerdere van deze stukken betrekking zouden hebben op enige aansluiting bij een ziekenfonds. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat zij middels het voorgelegde stuk 11 dat slechts op haarzelf betrekking heeft (of middels een ander van de neergelegde stukken), het bewijs zou hebben aangebracht dat haar echtgenote over de gevraagde ziektekostenverzekering beschikt en kan zodoende niet voorhouden dat de stelling van de gemachtigde aangaande het niet voorleggen van zulk bewijs feitelijke grondslag zou missen.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld of artikel 10 van de vreemdelingenwet zou hebben miskend door te oordelen dat het door artikel 10, § 2, tweede lid *juncto* artikel 12bis, § 3, eerste lid en § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vereiste bewijs dat de vreemdeling die vervoegd wordt over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt, niet werd voorgelegd, of dat zijn motivering hieromtrent onjuist zou zijn.

Het onderdeel C. van het eerste middel is ongegrond.

In het onderdeel B. van het eerste middel ontwikkelt de verzoekende partij een betoog met betrekking tot het motief aangaande de binnenkomstdocumenten, waarin zij tevens uiteenzet op grond waarvan artikel 12bis, § 1, (tweede lid), 3° van de vreemdelingenwet, de redelijke termijn en het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel zouden geschonden zijn. In het onderdeel D. van het eerste middel ontwikkelt de verzoekende partij dan weer een betoog met betrekking tot het motief aangaande het afdoende bewijs van goed gedrag en zeden. Op beide onderdelen dient echter niet verder te worden ingegaan, daar de vaststelling dat de verzoekende partij geen “bewijs aansluiting ziektekostenverzekering” heeft overgelegd, reeds volstaat om de bestreden beslissing te schragen, zodat de overige twee motieven overtollig zijn geworden. Op grond van artikel 26/1, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober

1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag immers niet in overweging en betekent hij deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter, indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag niet alle vereiste documenten overlegt. Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog in het onderdeel C. van het derde middel geen afbreuk kon doen aan de vaststelling van de gemachtigde dat het “bewijs aansluiting ziektekostenverzekering”, een document vereist door artikel 10, § 2, tweede lid *juncto* artikel 12bis, § 3, eerste lid en § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, niet werd overgelegd. Zodoende kon de gemachtigde, gelet op het bepaalde in voormeld artikel 26/1, § 1, derde lid, reeds omwille van het niet overleggen van dit vereiste document, de bestreden bijlage 15ter nemen. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen de twee overige, thans overtollig geworden motieven kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantasten, zodat op dit betoog – de onderdelen B. en D. van het eerste middel – niet verder dient te worden ingegaan.

Waar de verzoekende partij in een laatste onderdeel E. van het eerste middel nog stelt dat niet aanvaard kan worden dat de verwerende partij gedurende de procedure nog andere rechtsgronden zou inroepen, aangezien dit een *a posteriori* motivering zou betreffen, wijst de Raad erop dat hij zich inderdaad slechts kan uitspreken over de daadwerkelijk in de bestreden beslissing opgenomen motivering. Er dient echter te worden vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist, daar geenszins blijkt dat sprake zou zijn van een *a posteriori* motivering.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de redelijke termijn en het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“1.

Door de verzoekende partij werd op 8 juni 2015 een aanvraag ingediend om te worden toegelaten tot een verblijf voor meer dan drie maanden conform de artikelen 10, §1, 4° en 12bis, §1, 3° Vreemdelingenwet.

Door de stad Liedekerke werd evenwel pas op 6 januari 2016 de beslissing genomen tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot toelating van verblijf (bijlage 15ter).

De stad Liedekerke heeft kennelijk zeven maanden (!) nodig gehad om tot de vaststelling te komen dat een aantal documenten niet bij de aanvraag gevoegd zouden zijn.

2.

Het bestuur dient nochtans steeds een redelijke termijn in acht te nemen. De redelijke termijnvereiste is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Deze op de overheid rustende verplichting houdt in dat zij een bij haar ingediende aanvraag tijdig, met bekwame spoed behandelt (W. LAMBRECHTS, “Het zorgvuldigheidsbeginsel”, in Algemene Beginselen van behoorlijk bestuur, 44, nr. 20).

Dit is in casu geenszins het geval. Niet kan niet worden voorgehouden dat de stad Liedekerke met de bekwame spoed heeft gehandeld door zeven maanden te wachten met het nakijken van de documenten.

Wanneer de redelijke termijn niet wordt gerespecteerd, leidt dit tot bevoegdheidsverlies.

De stad Liedekerke kan derhalve, door het overschrijden van de redelijke termijn, de bestreden beslissing tot niet-inoverwegingneming niet langer rechtsgeldig nemen.

3.

De verzoekende partij mocht er derhalve rechtmatig vanuit gaan alle nodige documenten werden bijgevoegd bij de aanvraag, gelet op het tijdsverloop na de aanvraag.

Het tegengestelde maakt een schending uit van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en de redelijke termijn.

Ook hierom dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

3.2.2 Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 25 februari 2009, nr. 190.792; RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 23 december 2008, nr. 189.168; RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De verzoekende partij voert aan dat de "stad Liedekerke" kennelijk zeven maanden nodig heeft gehad om tot de vaststelling te komen dat een aantal documenten niet bij de aanvraag zouden gevoegd zijn. Zij meent dat het bestuur nochtans steeds een redelijke termijn in acht dient te nemen en dat niet kan worden voorgehouden dat "de stad Liedekerke" met bekwame spoed heeft gehandeld. Verder geeft zij aan dat wanneer de redelijke termijn niet wordt gerespecteerd, dit tot bevoegdheidsverlies leidt en "de stad Liedekerke" derhalve de bestreden beslissing niet langer rechtsgeldig kon nemen. Daarnaast stelt de verzoekende partij dat ze, gelet op het tijdsloop na de aanvraag, er rechtmatig van mocht uitgaan dat alle nodige documenten werden bijgevoegd bij de aanvraag en dat het tegengestelde een schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel en de redelijke termijn uitmaakt.

In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat het bestuur elke aanvraag om toelating tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien blijkt noch uit de in het kader van het eerste middel geciteerde *in casu* relevante bepalingen van de vreemdelingenwet noch uit het eveneens in het kader van het eerste middel aangehaalde artikel 26/1, § 1, derde lid van het vreemdelingenbesluit, bepaling op grond waarvan de bestreden bijlage 15ter werd genomen, dat enige termijn wordt voorzien waarbinnen de burgemeester of diens gemachtigde zulke beslissing dient te nemen. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde in de geschetste omstandigheden de redelijke termijn zou hebben overschreden. De verzoekende partij laat eveneens na uiteen te zetten op grond waarvan zij aanneemt dat sprake zijn van "bevoegdheidsverlies", zelfs als de redelijke termijn zou zijn overschreden. De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat de burgemeester of zijn gemachtigde voor het nemen van een bijlage 15ter niet gebonden is aan een vervaltermijn of een op straffe van nietigheid voorgeschreven termijn. Ten slotte kan worden opgemerkt dat een eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg zou hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partij zou ontstaan (*cf.* RvS 18 februari 2008, nr. 179 757).

Een schending van de redelijke termijn wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoonde op grond waarvan zij aanneemt dat zij er door het tijdsverloop rechtmatig van mocht uitgaan dat alle nodige documenten werden bijgevoegd. Bovendien laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke manier *in casu* sprake zou zijn van een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan, of van enige onstandvastigheid bij het bestuur. Hierbij kan nogmaals worden benadrukt dat *in casu* geen sprake is van een vervaltermijn of een op straffe van nietigheid voorgeschreven termijn.

Met dit betoog wordt een schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel en van de "redelijke termijn" niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE